Το πότε και το πως σταματά ένας πρωταγωνιστής, είναι δικό του θέμα.Ή μήπως όχι; Για να ψηλαφίσουμε κάποιες απαντήσεις, ας πάμε λίγο πίσω: Κυριακή 21 Απριλίου του '70.
Ο Jochen Rindt έχει κερδίσει στο Zandvoort και μαζί με τον Bernie Ecclestone, που τότε ήταν μάνατζέρ του, πήγαιναν στο αεροδρόμιο, οπότε διεμήφθησαν τα εξής:

- J.R. *«Στο τέλος του χρόνου θέλω να αποσυρθώ».*
- B.E. *«Αν νοιώθεις ότι θέλεις να αποσυρθείς, κάντο τώρα».*
- J.R. *«Δεν μπορώ από υπευθυνότητα προς την ομάδα.Έχω ένα καθήκον».*

Ευτυχισμένες μέρες για την Nina και τον Jochen. Καλοκαίρι με ταχύπλοο σε λίμνη της Ελβετίας.

Την ίδια εποχή, η σύζυγός του Nina τον πίεζε αφόρητα, τον σφυροκοπούσε: *«Θα πάρω την κόρη μας και θα φύγω μέχρι να τα παρατήσεις. Ο Servoz Gavin είναι πιο τολμηρός από εσένα, που το έπραξε»*
.
Κάτι περισσότερο από δυο μήνες αργότερα και ενώ ο Rindt, απολαμβάνει μια διαφορά της τάξης των 20 βαθμών, φθάνει στο Ιταλικό Grand Prix. Πήγε οδικώς από την Ελβετία στην Monza μαζί την Nina σε μια 2.800 BMW Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της εξομολογήθηκε:

«Δεν μπορώ να σταματήσω. Θέλω τον τίτλο. Ακόμα όμως και αν τον κατακτήσω, δεν θέλω να σταματήσω. Τώρα είναι η ώρα για το πολύ χρήμα». Ο Ecclestone συμφώνησε: *«Δεν υπήρχε περίπτωση πια να σταματήσει. Οι αγώνες ήταν στο αίμα του».*
Συζητούσαν μάλιστα για το αν θα μείνει στη Lotus ή αν θα πήγαινε σε άλλη ομάδα. Ο Bernie τον είχε ήδη προειδοποιήσει ότι αν έμενε θα ήταν ρίσκο.

Λίγα 24ωρα αργότερα έχανε τη ζωή του και λίγες εβδομάδες αργότερα ανακυρησόταν ως ο πρώτος, και ο τελευταίος μέχρι στιγμής, πρωταθλητής μετά θάνατον.

Παραμονές της πρωτομαγιάς του '94, ο Ayrton μετά το ατύχημα του Barrichello και τον θάνατο του Razenberger καταρρέει. Ο καθηγητής Sid Watkins σχεδόν τον παρακαλά να τα παρατήσει. Όχι μετά το τέλος της σεζόν, ούτε μετά τον αγώνα. Εκείνη τη στιγμή. Πριν την εκκίνηση της Ιμολα.
Ο Βραζιλιάνος αρνείται. Στήνεται στην pole και επτά γύρους αργότερα μια κολόνα τιμονιού και τα τσιμέντα της Taburrello τον τελειώνουν ως υφιστάμενη ανθρώπινη ύπαρξη και τον μετατρέπουν σε παγκόσμιο σύμβολο.

Τελευταία Κυριακή του Νοεμβρίου του '16. Μετά από μια χρονιά με 21 αγώνες, ο Nico Rosberg στέφεται παγκόσμιος πρωταθλητής στην F1, ο 33ος στην ιστορία του θεσμού, ο δεύτερος γιος πρωταθλητή.
Την Παρασκευή 2/12ου, με μια ολότελα μη αναμενόμενη κίνηση, ανακοίνωσε την αποχώρησή του. Δυο ερμηνείες χωρούν σε αυτή την ανακοίνωση.

Η πρώτη έχει να κάνει με όσους συντάσσονται με την άποψη ότι κατ' ουσίαν δεν είχε, δεν έχει αληθινά αγωνιστικά γονίδια. Ότι πήρε έναν τίτλο, βασισμένος στην ατυχία του βασικού του αντιπάλου και παίζοντας, μέχρι το τέλος της σεζόν απεγνωσμένη άμυνα. Μπορεί πάνω στο φανατισμό της, αυτή η άποψη να προχωρήσει κι' άλλο. Ότι δεν τον άξιζε, ότι έσκασε κλπ.

Vivian & Nico Rosberg. Τότε που ο σύζυγος ακόμα συμμετείχε στην F1.

Η άλλη πραγματεύεται το θέμα ολότελα διαφορετικά. Ότι, δηλαδή, επέδειξε τρομερή αφοσίωση στο στόχο, ότι παρέμεινε πνευματικά ολοκάθαρος, δεν παρασύρθηκε ποτέ και

διαχειρίστηκε έναν αντίπαλο που απ' όσα μπορούμε να καταλάβουμε από τους καναπέδες μας, έχει το κάτι παραπάνω, είναι μισό σκαλοπατάκι ψηλότερα, στο καθαρά οδηγικό κομμάτι.

Ελέγχοντας τη διαφορά, στους τέσσερις τελευταίους αγώνες, επέδειξε μια λαμπρή καθαρότητα, έπαιξε αλάνθαστα ένα παιχνίδι που πολλοί θα είχαν πράξει σφάλματα και αναδείχτηκε πρωταθλητής. Πέρασαν πέντε μέρες και κατέβηκε από την σκηνή. Πήρε αυτό που ήθελε, είπε αντίο και ίσως αυτό να απαιτεί περισσότερο θάρρος από το να δενόταν στο μονοθέσιο του την επόμενη χρονιά. Υποθέτω ότι η Nina Rindt και η θυγατέρα της συμφωνούν.

Ο Lewis ίσως να νιώθει αμήχανα τώρα. Χωρίς κίνητρο, χωρίς αντίπαλο, χωρίς ρεβάνς. Μέχρι να αποκαλυφθεί ποιος θα βρίσκεται δίπλα του το '17 και πως θα του πάρει τον αέρα, σε ένα σκηνικό όπου τα μονοθέσια θα είναι πολύ διαφορετικά.

Είναι μεγάλο λάθος, να πιστεύουμε ότι οι πρωταθλητές είναι καλοί, ή κακοί άνθρωποι. Είναι τσάμπιονς, στο πιο πολύπλοκο, πιο ανταγωνιστικό, ακόμα και πιο πολιτικό σπορ του κόσμου. Είναι παιδιά που από έξι χρονών, ψάχνουν λίγους πόντους ακόμα αργότερο φρενάρισμα και λίγη μεγαλύτερη ταχύτητα στην έξοδο.

Είναι άρρωστοι με τον ανταγωνισμό. Είναι προικισμένοι με σπάνια χαρίσματα και ποτισμένοι με δαιδαλώδεις φιλοδοξίες. Ή μήπως θαρρείτε ότι ο σχωρεμένος ο Ayrton ήταν κάποιος άγιος; Η μήπως ο Schumi γύρισε στην Merc για να κάνει τουρισμό, ή σπορ ή για να συλλέξει μερικά εκατομμύρια ακόμα; Για να πάρει κεφάλια γύρισε, με Γερμανικό αυτοκίνητο. Για αυτό γύρισε, άλλο θέμα αν δεν συνέβη.

Να λοιπόν ένας άλλος Γερμανός δείχνοντας ένα είδος βαθιάς ανθρώπινης ωριμότητας, απορρίπτοντας, υποθέτω με κόπο, όλα τα βαριά αγωνιστικά γονίδια, απογυμνώνοντας ένα ισχυρό «εγώ» αφήνει τις πίστες και γυρίζει στο σπίτι του, στη σύζυγο και στη θυγατέρα του.
Η απόφαση του θα κριθεί ως μεγαλειώδης αν παραμείνει σταθερός σε αυτήν. Πράγμα καθόλου εύκολο!